

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЛЈУДСКА ПРАВА
ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ФИЛИПОВИЋ против СРБИЈЕ
(Представка бр. 27935/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР
20. новембар 2007. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44.
став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Филиповић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

гђа Ф. ТУЛКЕНС (F. TULKENS) *председник*,

г. А. Б. БАКА (A. B. ВАКА),

г. И. КАБРАЛ БАРЕТО (I. CABRAL BARRETO),

г. Р. ТУРМЕН (R. TÜRMEŃ),

г. В. ЗАГРЕБЕЛСКИ (V. ZAGREBELSKY),

гђа А. МУЛАРОНИ (A. MULARONI),

г. Д. ПОПОВИЋ, *судије*

и гђа Ф. Еленс-Пасос (F. ELENС-PASSOS), *заменик секретара Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 23. октобра 2007. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (бр. 27935/05) против Државне заједнице Србија и Црна Гора, чији је следбеник Србија од 3. јуна 2006. године (видети став 29 у даљем тексту), коју је Суду поднео по члану 34 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту звана “Конвенција”) у то време држављанин Државне заједнице Србија и Црна Гора, г. Зоран Филиповић (у даљем тексту звани “подносилац представке”), дана 22. јула 2005. године.

2. Подносиоца представке је пред Судом заступао г. Д. Видосављевић, адвокат из Лесковца. Владу Државне заједнице Србија и Црна Гора, а касније, Владу Србије (у даљем тексту звана “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

3. Подносилац представке се жалио да је претрпео повреду права на слободу изражавања на основу правоснажне парничне пресуде која је донета против њега.

4. Дана 2. јуна 2006. године Суд је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29 став 3 Конвенције, решио је да донесе одлуку о прихватљивости и основаности представке истовремено.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1960. године и тренутно живи у Бабушници, Србија. У релевантном тренутку био је запослен као порески инспектор, а од 2000. године је потпредседник локалног огранка Демохришћанске странке Србије.

А. Кривични поступак

6. Дана 21. априла 2002. године Општински суд у Бабушници је

подносиоца представке осудио за кривично дело клевете и наложио му да плати новчану казну у износу од 6.000 југословенских динара (ЈУД) плус додатних ЈУД 25.000 на име трошкова.

7. У изреци ове пресуде суд је утврдио: (i) да је дана 8. марта 2001. године подносилац представке учествовао на јавном скупу у згради општине Бабушница, (ii) да су овом скупу присуствовали потпредседник Владе Републике Србије, заменик министра правде и локалне самоуправе, као и више од 80 општинских саветника и других локалних водећих личности, и да је (iii) том приликом подносилац представке јавно изјавио да г. П. Ј., тадашњи председник општине Бабушница, „није права особа за тај посао“, јер је већ „проневерио 500.000 ДМ. Суд је тада закључио да је ова изјава „нетачна“ и да, као таква, може да „наштети угледу и части“ г. П. Ј., добро познатог и поштованог локалног пословног човека и друштвено-политичког радника, и констатовао да је подносилац представке крив како је тужен.

8. У образложењу, *inter alia*, Општински суд се ослонио на два сведока која су, „иако чланови других политичких странака“, чули како подносилац представке изјављује да је председник општине „проневерио 500.000 немачких марака“ 1996. године, као директор великог државног предузећа, али је одбио, као неуверљиво, сведочење најмање четворице других сведока који су изјавили да је подносилац представке рекао да је председник општине „оштетио“ државу за исти износ од прихода. Суд је даље утврдио да званични записник са састанка о коме је реч, који садржи речи истог значења, нема „већу доказну вредност“ пошто га је саставило лице које је и само једино „сведок“, и, најзад, да кривична тужба против председника општине за утају пореза у 1996. години није на крају имала за последицу његову осуду (видети ставове 16 и 17 у даљем тексту).

9. Дана 31. децембра 2003. године Окружни суд у Пироту је одбацио жалбу подносиоца представке и, на основу истих чињеница, утврдио да је крив за кривично дело увреде, а не кривично дело клевете, држећи да се састанак о коме је реч не може сматрати „јавним скупом“ у смислу Кривичног законика Републике Србије. Казна коју је одредио Општински суд је, међутим, потврђена у целини и тиме је постала правоснажна.

Б. Парнични поступак

10. Неутврђеног дана 2004. године, председник општине је поднео посебну парничну тужбу за накнаду штете код Општинског суда у Бабушници, тражећи 300.000 српских динара (РСД) за душевну патњу коју је претрпео због изјаве подносиоца представке о којој је реч у горњем тексту.

11. Дана 23. септембра 2004. године Општински суд је донео делимичну пресуду у корист председника општине, а да га није лично саслушао, и том приликом је наложио подносиоцу представке да плати РСД 120.000 на име накнаде, заједно са затезном каматом, плус трошкове у износу од РСД 33.400. У то време, овај износ је био једнак износу од приближно 2.077 евра (ЕУР), или, конкретније, укупној нето плати подносиоца представке за претходних шест месеци.

12. У образложењу, суд се ослонио на кривичну осуду подносиоца представке, као и на констатације кривичних судова, и утврдио да је угледу председника општине заиста нанета штета, што му је стварало озбиљну и сталну душевну патњу. Суд је приметио да је тужилац у овом предмету председник општине и водећи локални пословни човек, па је закључио да је потребна одговарајућа финансијска накнада.

13. Дана 20. децембра 2004. године Окружни суд у Пироту је одбацио жалбу подносиоца представке и, тиме, потпуно усвојио мишљење Општинског суда, чија је пресуда тако постала правоснажна. Подносилац представке је 24. јануара 2005. године примио писани примерак одлуке Окружног суда.

14. Дана 9. марта 2005. године подносилац представке је платио укупно РСД 153.400 на име накнаде која је против њега додељена, затезну камату и трошкове парничног поступка.

В. Друге релевантне чињенице

15. Према званичном записнику са састанка који је одржан у згради општине Бабушница дана 8. марта 2001. године, потпредседник Владе је изјавио да је сврха скупа да се „утврди функционисање општине“ у целини. Он је позвао учеснике да отворено изнесу своја „критичка мишљења“ у том погледу и објаснио да ће, ако је неопходно, Влада размотрити увођење посебних мера са циљем да се позабави сваким озбиљним питањем.

16. Записник је, после тога, показао да је подносилац представке оптужио председника општине да није „права особа за тај посао“ и да „ова ... земља заслужује неког бољег“. Он је затим додао да је 1996. године, у својству пореског инспектора, утврдио „бројне неправилности“ у вези са *Liscom*, државним предузећем коме је на челу био председник општине, и да је он стога поднео кривичну тужбу, тврдећи да је председник општине оштетио државу за 500.000 немачких марака“ од прихода.

17. Подносилац представке је Суду доставио наведену кривичну тужбу од 24. јуна 1996. године, као и три посебна решења која је издала Републичка управа јавних прихода: два, од 22. августа 1996. године односно 2. септембра 1996. године, којим се предузећу *Lisca* налаже да исплати неисплаћене порезе, и треће од 25. децембра 1996. године, којим се предузеће кажњава што то није урадило.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

А. Закон о облигационим односима (објављен у Службеном листу Социјалистичке Савезне Републике Југославије – Сл. лист СФРЈ – бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 као и у Службеном листу Савезне Републике Југославије – Сл. лист СРЈ - бр. 31/93)

18. Чланом 154 дефинишу се основе накнаде у парничном поступку.

19. Члан 172 став 1 предвиђа да је правно лице, које укључује и државу, одговорно за штету коју је проузроковало неко „његово тело“.

20. Чланови 199 и 200, *inter alia*, наводе да свако ко је претрпео душевну патњу као последицу кршења његове или њене части или угледа може, у зависности од њиховог трајања и јачине, поднети тужбу код парничних судова ради новчане накнаде, и, сем тога, тражити друге врсте накнаде “које би могле” обезбедити одговарајуће нематеријално задовољење.

21. Чланови 199 и 200 предвиђају, *inter alia*, да домаћи суд може одлучити да смањи накнаду узимајући у обзир, *ex officio*, посебне финансијске околности тужене.

Б. Закон о парничном поступку из 1977. године (објављен у Сл. листу СФРЈ бр. 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 72/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91, као и у Сл. листу СРЈ бр. 27/92, 31/93, 24/94, 12/98, 15/98 и 3/02)

22. Члан 12 став 3 предвиђао је да је парнични суд везан правоснажном пресудом кривичног суда за извршено кривично дело као и у погледу кривичне одговорности осуђеног лица.

В. Релевантна судска надлежност Врховног суда у вези са односом између правоснажне кривичне осуде и каснијег парничног поступка за накнаду штете

23. Парнични суд који решава захтев за накнаду штете је везан правоснажном пресудом кривичног суда у погледу кривичне одговорности осуђеног лица. Он „није [међутим] везан“ ниједним другим његовим мишљењем (*Рев. 1089/90*) и има право да „самостално оцени“ одговорност осуђеног лица у парничном поступку (*Гж. 1316/67*).

Г. Закон о парничном поступку из 2004. године (објављен у Службеном гласнику Републике Србије – Сл. гласник РС - бр. 125/04)

24. Чланови 3 став 1, 413, 415, 417 и 418 предвиђају да јавни тужилац, *ex officio* или у одговору на одређени предлог једне странке, у року од три месеца, има право да поднесе захтев за заштиту законитости против правоснажне одлуке парничног суда, ако она износи на видело да је одлука о којој је реч „заснована на недозвољеном располагању странака, тј. на оном што је предузето ради повреде „принудних прописа, јавног поретка и правила морала“. Ако јавни тужилац одбије да поднесе захтев ове врсте у предвиђеном року, странка која је иницирала његово подношење има право да, у року од тридесет дана, поднесе Врховном суду сопствени захтев за заштиту законитости.

25. Закон о парничном поступку из 2004. године ступио је на снагу 23. фебруара 2005. године, чиме је стављен ван снаге Закон о парничном поступку из 1977. године. Члан 491 ставови 1 и 5 Закона о парничном поступку из 2004. године, међутим, предвиђа да Закон о парничном поступку из 1977. године остаје на снази, *inter alia*, за све поступке где је пресуда првостепеног суда донета пре 23. фебруара 2005. године и, даље, да ће се сви нерешени захтеви за заштиту законитости решавати на основу закона из 1977. године.

Д. Релевантне уставне одредбе

26. Члан 25 Устава Републике Србије, објављеног у Службеном гласнику Социјалистичке Републике Србије – Сл. гласник СРС – бр. 1/90, предвиђа следеће:

„Свако има право на накнаду сваке материјалне и нематеријалне штете коју је претрпео због незаконитог или непрописног поступања државног службеника, државног органа или јавног органа, у складу са законом.

Такве штете надокнађује Република Србија или јавни орган [о коме је реч].“

27. Овај устав је стављен ван снаге 8. новембра 2006. године, када је „нови“ Устав, објављен у Сл. гласнику РС бр. 98/06 ступио на снагу.

28. Суштина члана 35 став 2 новог Устава одговара, у његовом релевантном

делу, горе цитираном тексту наведеног члана 25 претходног Устава.

Ђ. Сукцесија Државне заједнице Србија и Црна Гора

29. Релевантне одредбе у вези са сукцесијом Државне заједнице Србија и Црна Гора наведене су у пресуди *Матијашевић против Србије* (бр. 23037/04, ставови 22 - 25, 19. септембар 2006. године).

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 10 КОНВЕНЦИЈЕ

30. Подносилац представке се жалио према члану 10 због кршења његовог права на слободу изражавања, што прозилази из правоснажне пресуде парничног суда која је донета против њега.

Члан 10 Конвенције, у релевантном делу, гласи како следи:

„1. Свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе. Овај члан не спречава државе да захтевају дозволе за рад телевизијских, радио и биоскопских предузећа.

2. Пошто коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву ради заштите угледа или права других ...“

A. Прихватљивост

Компатибилност ratione temporis

31. Влада је образложила да је исход парничног поступка о коме је реч „логичка последица“ претходне кривичне осуде подносиоца представке, која се десила пре него што је тужена држава ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године. Представка је према томе у целини некомпатибилна *ratione temporis* са одредбама Конвенције.

32. Подносилац представке се није са овим сагласио.

33. Суд сматра да главна чињеница конкретног предмета, наиме мешање тужене државе у слободу изражавања подносиоца представке, лежи у доношењу правоснажне судске пресуде дана 20. децембра 2004. године, јер је тада подносилац представке постао обавезан да исплати додељену накнаду (видети, *mutatis mutandis, Zana против Турске*, пресуда од 25. новембра 1997. године, *Извештаји о пресудама и одлукама 1997-VII*, ставови 41 и 42. Видети такође ставове 13 и 14 у горњем тексту). Даље, иако су парнични судови били везани кривичном осудом у смислу да ли је подносилац представке починио кривично дело о коме је реч, они су имали слободу да самостално оцене одговорност подносиоца представке у парничном поступку, као и да одлуче да ли да уопште досуде накнаду (видети ставове 22 и 23 у горњем тексту и став 49 у даљем тексту).

34. Сходно томе, примедба Владе се мора одбацити.

2. Исцрпљеност домаћих правних средстава

(а) Аргументи које су изнеле стране

35. Влада је изнела да подносилац представке није исцрпео сва делотворна домаћа правна средства.

36. Посебно, он је пропустио да поднесе посебан захтев за накнаду штете у парничном поступку према члану 25 Устава, као и према члановима 154, 172, 199 и 200 Закона о облигационим односима. (Влада је доставила правоснажну пресуду где је домаћи суд применио чланове 5 и 8 Конвенције, заједно са чланом 200 Закона о облигационим односима, а тиме је одобрио захтев тужиоца за накнаду у парничном поступку у ствари која обухвата незаконит надзор, хапшење и притвор.)

37. Друго, Влада је приметила да подносилац представке није искористио захтев за заштиту законитости (333), како је предвиђено чланом 417 и 418 Закона о парничном поступку из 2004. године.

38. Подносилац је остао при ставу да је испоштовао захтев о исцрпљењу.

(б) Релевантна начела

39. Суд подсећа да је, у складу са утврђеном судском праксом, сврха правила о унутрашњим правним средствима из члана 35 став 1 Конвенције то да се Високим странама уговорницама пружи могућност да спрече или исправе наводне повреде пре него што се неко због њих обрати Суду.

40. Обавеза је државе када тврди да правна средства нису исцрпљена, да увери Суд да су та средства делотворна, да су и теоријски и практично била на располагању у релевантном времену (видети, *inter alia*, *Vernillo против Француске*, пресуда од 20. фебруара 1991. године, серија А, бр. 198, стр. 11-12, став 27 и *Dalia против Француске*, пресуда од 19. фебруара 1998. године, *Извештаји* 1998-I, стр. 87-88, став 38).

41. Када је услов тог терета доказивања испуњен, подносилац представке је дужан да докаже да је правно средство на које се држава позвала заправо било исцрпљено, или да је због неког разлога било неадекватно или неделотворно у конкретним околностима предмета, или да су постојале посебне околности које су подносиоца односно подносиатељу представке ослобађале тог захтева (видети *Dankevich против Украјине*, бр. 40679/98, став 107, 29. април 2003. године).

42. Најзад, Суд понавља да где је доступно више делотворних правних средстава, на подносиоцу представке је да изабере правно средство коме ће тежити (видети *Airey против Ирске*, пресуда од 9. октобра 1979. године, серија А бр. 32, стр. 12, став 23).

(в) Оцена Суда

43. Чак и под претпоставком да је подносилац представке могао поднети 333, према Закону о парничном поступку из 2004. године (видети став 25 у горњем тексту), Суд сматра да то није било делотворно правно средство у посебним околностима конкретног предмета, пошто у спису предмета ништа не указује на то да је сама спорна правоснажна пресуда заснована на недозвољеном располагању странака (видети став 24 у горњем тексту).

44. Сем тога, Влада није могла да цитира ниједан пример из судске праксе где је захтев на основу члана 25 Устава и на основу чланова 154, 172, 199 и 200 Закона о облигационим односима успешно употребљен у неком предмету као

што је предмет подносиоца представке (видети ставове 18 – 20 и 36 у горњем тексту). У сваком случају, пошто је исцрпео делотворна правна средства у парничном поступку, који је покренут против њега, од подносиоца представке се није могло оправдано очекивати да крене још једним путем несигурне накнаде (видети став 42 у горњем тексту).

45. Суд зато сматра да се притужба подносиоца представке не може прогласити неприхватљивом због неисцрпљења домаћих правних средстава према члану 35 став 1 Конвенције. Сходно томе, примедба Владе у вези са овим се мора одбити.

3. Закључак

46. Суд сматра да притужбе подносиоца представке нису очигледно неосноване у смислу значења члана 35 став 3 Конвенције и сматра да не постоји ниједан други основ да их прогласи недопуштеним. Притужбе се стога морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

1. Аргументи које су изнеле стране

47. Влада је потврдила закључке као и мишљења домаћих судова и нагласила да је тврдња подносиоца представке о проневери председника општине пре чињенична тврдња, а не вредносни суд, која није поткрепљена релевантним доказима. Заиста, председник општине никада није осуђиван и, заправо, није чак ни кривично гоњен упркос чињеници да је против њега поднета кривична пријава.

48. Влада је даље навела да је намера подносиоца представке била да омаловажи председника општине у присуству потпредседника Владе, због чега је он имао свако право на заштиту свог угледа, и као приватно лице и као добро позната политичка личност.

49. Влада је приметила да је подносилац представке активно учествовао у поступцима пред домаћим судовима, да се сам исход парничног поступка заснива на његовој ранијој кривичној осуди, а да је додељена накнада, коју су самостално утврдили парнични судови, у складу са финансијском ситуацијом подносиоца представке, као и на релевантној домаћој судској пракси по таквим питањима.

50. Најзад, Влада је навела да је језик подносиоца представке јасно прешао границе слободног изражавања и да нема оправданог основа да подносилац верује да су његове изјаве тачне.

51. Влада је стога закључила да је мешање у слободу изражавања подносиоца представке „предвиђено законом“, „неопходно у демократском друштву“ и да је предузето ради заштите „угледа или права других“.

52. Подносилац представке је поново потврдио своју притужбу, додавши да додељена накнада „треба да га финансијски уништи“, као и да га одврати од сваке будуће политичке критике председника општине лично.

2. Релевантна начела

53. Као што Суд често примећује, слобода изражавања предвиђена чланом 10 представља један од суштинских темеља једног демократског друштва. Према ставу 2, она не важи само за „информације“ или „идеје“ које се прихватају или сматрају увредљивим, већ и за оно што вређа, шокира или узнемирава (видети, међу многим другим ауторитетима, пресуду *Castells*

против Шпаније од 23. априла 1992. године, серија А бр. 236, стр. 22, став 42, и пресуду *Vogt против Немачке* од 26. септембра 1995. године, серија А бр. 323, стр. 25, став 52).

54. Суд је такође више пута потврдио право да се саопштавају, у доброј намери, информације о питањима од јавног интереса, чак и када то подразумева штетне изјаве о појединцима (видети, *mutatis mutandis*, *Bladet Tromsø i Stensaas против Норвешке* [ВВ], бр. 21980/93, ЕЦХР 1999-III), и нагласио да су границе прихватљиве критике још увек шире када је мета политичар (видети *Oberschlick против Аустрије (бр. 1)*, пресуда од 23. маја 1991. године, серија А бр. 204, став 59). Иако је драгоцене за све, слобода изражавања је посебно важна за политичке странке и њихове активне чланове (видети *Incal против Турске*, пресуда од 9. јуна 1998. године, *Извештају* 1998-IV, став 46).

55. Суд је такође већ ставио до знања да се мора узети у обзир да ли се спорни изрази тичу нечијег приватног живота или нечијег понашања у службеном својству (видети *Dalban против Румуније* [ВВ], бр. 28114/95, став 50, ЕЦХР 1999-VI) и приметио да су природа и оштрина одређене казне, као и „важност“ и „ваљаност“ мишљења националних судова, питања од посебне тежине приликом утврђивања пропорционалности мешања према члану 10 став 2 (видети *Ситрăнă и Мазăре против Румуније* [ВВ], бр. 33348/96, став 111, ЕЦХР 2004, и *Zana против Турске*, цитиран у горњем тексту, односно став 51).

56. Најзад, износ додељене накнаде мора „имати разуман однос пропорционалности према ... [моралној] ... повреди ... коју је претрпео“ тужени о коме је реч (видети *Tolstoy Miloslavsky против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 13. јула 1995. године, серија А бр. 316-Б, став 49. Видети такође *Steel i Morris против Уједињеног Краљевства*, бр. 68416/01, став 96, ЕЦХР 2005, где је Суд утврдио да је „додељена накнада ... иако релативно скромна према савременим стандардима ...[била] ... врло значајна у поређењу са скромним приходима и средствима ... подносилаца представке ...“ и, као таква, прекршила је Конвенцију).

3. Оцена Суда

57. Правоснажна пресуда парничног суда је без сумње представљала мешање у право подносиоца представке на слободу изражавања. Пошто је заснована на Закону о облигационим односима, међутим, такође је јасно „предвиђена законом“ у смислу члана 10 став 2 Конвенције (видети став 20 у горњем тексту). Најзад, пресуда о којој је реч донета је у тежњи ка легитимном циљу, наиме „ради заштите угледа“ другог лица. Шта остаје да се реши је, према томе, да ли је мешање „неопходно у демократском друштву“.

58. У овом смислу Суд првенствено примећује да је подносилац представке био политичар који је расправљао о питању од јавног интереса на затвореном политичком скупу где је све учеснике потпредседник Владе подстицао да изнесу своја критичка мишљења по питању функционисања општине (видети ставове 5, 7 и 15 у горњем тексту). Друго, мета критике подносиоца представке је председник општине/директор великог државног предузећа, који је и сам јавна личност. Треће, парнични судови су, као и кривични судови, закључили да је подносилац представке јавно оптужио председника општине за кривично дело „проневере“ у одсуству осуде за исто дело (видети ставове 12, 7 и 8 у горњем тексту, тим редоследом, а такође видети и, *mutatis mutandis*, *Dalban против Румуније* [ВВ], цитиран у горњем тексту, став 50). Четврто, парнични судови су доделили накнаду једнаку вредности шестомесечне нето плате

подносиоца представке у то време (видети ставове 11 и 56 у горњем тексту). Најзад, подносилац представке је јасно имао легитиман разлог да верује да је председник општине могао бити умешан у утају пореза (видети ставове 16 и 17 у горњем тексту), а његова изјава, и поред тога што садржи озбиљне тврдње, није безразложан приватни напад упућен против председника општине.

59. С обзиром на горе наведено, Суд налази да мешање о којем је реч није било неопходно у демократском друштву. Сходно томе, дошло је до повреде члана 10 Конвенције.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6 КОНВЕНЦИЈЕ

60. Подносилац представке се такође ослонио на члан 6, али му је, при томе, притужба била иста као и она већ разматрана према члану 10. У ствари, пошто се није позвао ни на једно одређено процедурално питање, изгледа да је подносилац представке сматрао да је дошло до „аутоматског“ кршења његовог права на правично суђење на основу чињенице да је осуђен за клевету и да му је касније наложено да плати штету. С обзиром на његово мишљење по питању члана 10, Суд проглашава ову притужбу прихватљивом, али сматра да она не захтева посебно разматрање по питању њене основаности (видети, *mutatis mutandis*, *Перна против Италије* [ВВ], бр. 48898/99, ставови 33 – 34, ЕЦХР 2003-V).

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41 КОНВЕНЦИЈЕ

61. Члан 41 Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

62. Подносилац представке је тражио 12.350 евра на име претрпљене материјалне и нематеријалне штете.

63. Влада је описала овај захтев као закаснео. Она је, међутим, додала да, ако га Суд прихвати и нађе да је Конвенција повређена, свака финансијска накнада треба да буде доследна сопственој пракси Суда у другим сличним случајевима.

64. Суд примећује да је захтев подносиоца представке за правично задовољење заиста достављен дана 11. априла 2007. године, скоро шест месеци после истека првобитног крајњег рока. Подносилац представке, према томе, није поштовао Правило 60 ставове 2 и 3 Правилника Суда, због чега се његов захтев мора одбити.

ИЗ ГОРЕ НАВЕДЕНИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку прихватљивом,
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 10 Конвенције,
3. *Утврђује* да није потребно да се притужба посебно разматра према члану 6 Конвенције,
4. *Одбија* остали захтев подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 20. новембра 2007. године у складу са правилом 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

F. ELENS-PASSOS
(Ф. ЕЛЕНС-ПАСОС)
Секретар

Ф. ТУЛКЕНС
(F. TULKENS)
Председник